

Szuká traktátus

1. fejezet

1. Egy szukká, amely húsz könyöknél magasabb, érvénytelen. Rabbi Jehuda érvényesnek tartja. Egy olyan, amely nem tíz tenyérnyi magas, vagy amelynek nincs három fala, vagy amelyben több a napfény, mint az árnyék, érvénytelen. Egy régi szukka: Bét Sámáj érvénytelennek tartja, Bét Hilél érvényesnek. Mi számít „régiszukskának”? Bármelyik, amit harminc nappal az ünnep előtt építettek; de ha az ünnepre építette, még ha az év elején is, az érvényes.
2. Aki a szukkáját egy fa alá építi, az olyan, mintha egy házon belül építette volna. Aki egy szukkát egy másik szukka tetejére épít, a felső érvényes, de az alsó érvénytelen. Rabbi Jehuda azt mondja: ha a felsőben nincsenek lakók, az alsó érvényes.
3. Ha lepedőt terít a tetejére a nap ellen, vagy alája a lehulló levelek miatt, vagy ha lepedőt terít egy négyoszlopos ágykeret fölé, a szukka érvénytelen. De teríthet lepedőt egy kétoszlopos ágykeret fölé.
4. Ha szőlőt, tököt vagy borostyánt vezetett a szukka fölé, és szchácht tett rá, az érvénytelen. De ha a szchách több, mint ezek, vagy ha levágta őket, érvényes. Ez az általános szabály: bármi, ami fogékony a rituális tisztátalanságra és nem a földből nőtt, nem használható szcháchnak, de bármi, ami nem fogékony a rituális tisztátalanságra és a földből nőtt, használható szcháchnak.
5. Szalmakötegeket, favágás kötegeit és rózsekötegeket nem használnak szcháchként. De ha kibontja őket, érvényesek. És mindegyik érvényes a falakhoz is.

6. Fa deszkákkal lehet fedni a szukkát, Rabbi Jehuda szerint. Rabbi Meir tiltja. Ha egy négy tenyérnyi széles deszkát helyez rá, érvényes, feltéve, hogy nem alszik alatta.
7. Olyan [fa]tető, amelyen nincs vakolat: Rabbi Jehuda szerint Bét Sámáj azt mondja, hogy meg kell lazítani a deszkákat és egyet el kell távolítani minden kettő közül. Bét Hilél azt mondja, hogy elég, ha csak meglazítja a deszkákat, vagy eltávolít egyet minden kettő közül. Rabbi Meir azt mondja, hogy el kell távolítani egyet, de nem kell meglazítani a deszkákat.
8. Aki a szukkáját vasnyársakkal vagy ágykeret-lécekkel fedi, ha a közök közt annyi hely van, mint ezek szélessége, érvényes. Aki egy szénakazlat vájt ki, hogy szukkát készítsen, az nem érvényes szukka.
9. Ha fentről lefelé ereszti le a falakat, ha három tenyérnyivel magasabbak a talajtól, érvénytelen. Ha alulról felfelé emeli őket, ha tíz tenyérnyi magasak, érvényes. Rabbi Joszi azt mondja: ahogy alulról felfelé tíz tenyérnyi elegendő, úgy fentről lefelé is elegendő tíz tenyérnyi. Ha a szchách három tenyérnyire van a falaktól, az érvénytelen.
10. Ha egy háztető nyitott, és szcháchot helyez rá, ha négy könyöknél nagyobb a távolság a fal és a tető között, az érvénytelen. Hasonlóképpen, egy udvar esetében, amelyet oszlopok vesznek körül. Egy nagy szukka, amelyet alkalmatlan anyaggal vettek körül, ha négy könyöknyi hely van alatta, érvénytelen.
11. Aki a szukkáját kúpos alakú kunyhóként készíti, vagy falnak támasztja: Rabbi Eliezer érvénytelennek tartja, mert nincs teteje, de a bölcsek érvényesnek tartják. Egy nagy nádmatrac: ha fekvésre készült, fogékony a tisztátalanságra és nem alkalmas szcháchnak. Ha szcháchként készült, használható szcháchnak, és nem fogékony a tisztátalanságra. Rabbi Eliezer azt mondja: legyen kicsi vagy nagy, ha fekvésre készült, fogékony a tisztátalanságra és nem alkalmas

szcháchnak; ha fedésként készült, érvényes szcháchként, és nem fogékony a tisztátalanságra.

2. fejezet

1. Aki egy ágy alatt alszik a szukkában, nem teljesítette a kötelességét. Rabbi Jehuda azt mondta: szokásunk volt az ágy alatt aludni az idősek jelenlétében, és nem szóltak semmit nekünk. Rabbi Simon azt mondta: egyszer Tabi, Rabban Gamliel szolgája az ágy alatt aludt. És Rabban Gamliel azt mondta az időseknek: „Láttátok Tabit, a szolgámat, aki tudós, és tudja, hogy a szolgák mentesek a szukka törvénye alól, ezért alszik az ágy alatt.” És ebből mellékesen megtanultuk, hogy aki az ágy alatt alszik, nem teljesítette a kötelességét.
2. Aki az ágy oszlopaival támasztja meg a szukkáját, az érvényes. Rabbi Jehuda azt mondja: ha önmagában nem tud megállni, akkor érvénytelen. Egy rendezetlen szukka (amelyben az árnyék több mint a napfény) érvényes. Egy szukka, amelynek a szcháchja olyan vastag, mint egy ház teteje, érvényes, még akkor is, ha a csillagok nem látszanak át rajta.
3. Aki a szukkáját egy szekér tetejére vagy egy hajó fedélzetére építi, az érvényes, és fel lehet menni rá az ünnepen. Ha egy fára vagy egy teve hátára építi, az érvényes, de az ünnepen nem lehet felmenni rá. Ha a fa két falat alkotott, és egyet emberi kéz készített, vagy ha kettőt ember készített, és egyet a fa alkotott, az érvényes, de nem lehet felmenni rá az ünnepen. Ha három falat ember készített, és egyet a fa alkotott, az érvényes, és fel lehet menni rá az ünnepen. Ez az általános szabály: minden olyan esetben, ha a fa eltávolítása után a szukka önállóan meg tud állni, az érvényes, és fel lehet menni rá az ünnepen.

4. Ha valaki a szukkáját fák közé építi, és a fák alkotják a falait, az érvényes. Azok, akik egy micva teljesítésére küldöttek, mentesek a szukka kötelessége alól. A betegek és az őket gondozók mentesek a szukka kötelessége alól. Szabad enni és inni alkalomszerűen a szukkán kívül.
5. Egyszer történt, hogy egy tálat vittek Rabbi Johanan ben Zakkajnak, hogy megkóstolja, és két datolyát és egy vödör vizet Rabban Gamlielnek, és azt mondták: „Vigyétek fel a szukkába.” És amikor Rabbi Cádoknak egy tojásnál kisebb mennyiségű ételt adtak, szalvétába fogta, és a szukkán kívül ette meg, és nem mondott utána áldást.
6. Rabbi Eliezer azt mondja: az ember köteles tizennégy étkezést elfogyasztani a szukkában, egyet minden nap és egyet minden éjszaka. De a bölcsek azt mondják: nincs meghatározott szám, kivéve az ünnep első éjszakáját. Rabbi Eliezer továbbá azt mondta: ha valaki nem evett a szukkában az ünnep első éjszakáján, bepótolhatja az ünnep utolsó éjszakáján. De a bölcsek azt mondják: nincs pótlás, és erről mondták: „Ami görbe, nem lehet kiegyenesíteni, és ami hiányzik, nem lehet megszámolni” (Prédikátor 1:15).
7. Aki a szukkában a fejét és a testének nagy részét a szukkában tartja, de az asztala a házban van: Bét Sámáj azt mondja: érvénytelen, és Bét Hilél azt mondja: érvényes. Bét Hilél azt mondta Bét Sámájnak: Valójában nem történt meg, hogy Bét Sámáj és Bét Hilél vénei meglátogatták Rabbi Johanan ben HaHoronit, és azt találták, hogy a feje és testének nagy része a szukkában van, de az asztala a házban van, és nem mondtak neki semmit? Bét Sámáj azt mondta nekik: Ebből hoztok bizonyítékot? Valójában azt mondták neki: „Ha ez a szokásod, akkor soha életedben nem teljesítetted a szukka parancsolatát.”

8. A nők, szolgák és kiskorúak mentesek a szukka parancsolata alól. Egy kiskorú, aki már nem függ az anyjától, köteles a szukka parancsolatában. Egyszer történt, hogy Sámáj, az öreg menyének fia született, és kinyitotta a mennyezetet, és szcháchot tett az ágy oszlopaire a kiskorú számára.
9. Az ünnep minden napján az embernek a szukkát kell állandó lakhelyévé tennie, és a házat ideiglenes lakhellyé. Ha esik az eső, mikor lehet elhagyni a szukkát? Amikor a kása elrontódik. Egy példázatot mondtak. Mihez hasonlítható ez? Egy szolga, aki elmegy, hogy megtöltse a poharat az urának, és az ura kancsót önt az arcába.

3. fejezet

1. A lopott vagy kiszáradt luláv érvénytelen. Az aserá fáról származó vagy elítelt városból való érvénytelen. Ha a teteje le van törve, vagy a levelei leszakadtak, érvénytelen. Ha a levelei szétnyíltak, érvényes. Rabbi Jehuda azt mondja, össze kell kötni a tetejét. A vashegyi tövispálmák érvényesek. Egy luláv, amely három tenyérnyi hosszú, elég hosszú ahhoz, hogy lengetni lehessen, érvényes.
2. A lopott vagy kiszáradt hādász érvénytelen. Az aseráról vagy elítelt városból való érvénytelen. Ha a csúcsa le van törve, vagy a levelei leszakadtak, vagy ha a bogyói többek, mint a levelei, érvénytelen. De ha megritkítja őket, érvényes. De nem lehet megritkítani az ünnepen.
3. A lopott vagy kiszáradt árává érvénytelen. Az aseráról vagy elítelt városból való érvénytelen. Amelynek a csúcsa letört vagy a levelei leszakadtak, vagy a cáccéfá érvénytelen. Amely megfonnyadt, vagy néhány levele lehullott, vagy amely esővízzel öntözött talajon nőtt, érvényes.
4. Rabbi Ismáel azt mondja: három hādász, két árává, egy luláv és egy etrog, még akkor is, ha kettő közülük le van törve, és csak egy teljes. Rabbi Tarfon azt mondja: még akkor is, ha mindháromnak letört a

csúcsa. Rabbi Akiva azt mondja: ahogyan egy luláv és egy etrog van, úgy csak egy hādász és egy árává.

5. Egy lopott vagy kiszáradt etrog érvénytelen. Az aséráról vagy elítélt városból való érvénytelen. Orlá vagy tisztátalan trumá esetén érvénytelen. Tiszta trumá esetén nem szabad elvenni, de ha elvette, érvényes. Demáj (kétes tizedelésű termék) esetén: Bét Sámáj szerint érvénytelen, és Bét Hilél szerint érvényes. Második tized esetén nem szabad elvenni Jeruzsálemben, de ha elvette, érvényes.
6. Ha folt terjedt el a nagy részén, vagy ha a pitoma eltávolításra került, ha meg van hámozva, széthasadt, vagy lyukas, úgyhogy hiányzik belőle egy rész, érvénytelen. Ha a folt kisebb részen van, ha hiányzik a szára, vagy ha lyukas, de nem hiányzik belőle egy rész, érvényes. Egy etrog, amely olyan fekete, mint egy etióp, érvénytelen. Egy etrog, amely olyan zöld, mint a póréhagyma: Rabbi Meir érvényesnek nyilvánítja, és Rabbi Jehuda érvénytelennek.
7. Az etrog legkisebb mérete: Rabbi Meir azt mondja: dió nagyságú. Rabbi Jehuda azt mondja: tojás nagyságú. A legnagyobb méret olyan, hogy két etrogot egy kézben lehet tartani, Rabbi Jehuda szerint. Rabbi Joszi szerint még az is, amelyet csak két kézzel lehet tartani.
8. A lulávot nem lehet más fajtájú kötéllel összekötni, csak a saját fajának szálaival, Rabbi Jehuda szerint. Rabbi Meir azt mondja: még zsinórral is össze lehet kötni. Rabbi Meir azt mondta: történt egyszer, hogy a jeruzsálemi férfiak aranyszálakkal kötötték össze a lulávjukat. Erre azt válaszolták neki: de alul a saját fajtájának szálaival kötötték össze.
9. És hol lengetik meg a lulávot? A „Hálát adjatok az Örökkévalónak” (Zsoltárok 118:1) részénél, az elején és a végén, és a „Ó, Uram, szabadíts meg” (118:25) részénél, Bét Hilél szerint. Bét Sámáj szerint: még a „Ó, Uram, adj sikert” részénél is. Rabbi Akiva azt mondja: figyeltem Rabban Gamlielt és Rabbi Josuát, és míg az emberek

lengették a lulávjukat a „Ó, Uram, adj sikert” résznél, ők csak a „Ó, Uram, szabadíts meg” résznél lengették. Aki úton van, és nincs lulávja, amikor hazaér, vegye fel, még akkor is, ha az asztalnál van. Ha reggel nem vette fel a lulávot, vegye fel bármikor napnyugta előtt, mert az egész nap alkalmas a luláv felvételére.

10. Aki egy szolgát, nőt vagy gyermeket kér meg, hogy mondja a Hálélt, annak ismételnie kell, amit mondanak, és átok lesz rajta. Ha egy felnőtt mondja neki, akkor csak a „Hallelúját” ismétli utána.
11. Ahol a szokás az, hogy ismétlik a verseket, ott ismételni kell; ahol csak egyszer mondják, ott egyszer mondják. Ahol a szokás szerint áldást mondanak a Hálél után, ott áldást kell mondani utána. Minden a helyi szokástól függ. Aki lulávot vásárol a felebarátjától a szombatévben, az adjon neki ajándékba egy etrogot, mert nem szabad megvásárolni etrogot a szombatévben.
12. Korábban a lulávot hét napig tartották a Templomban, és csak egy napig a tartományokban. Amikor a Templomot elpusztították, Rabbi Johanan ben Zakkai elrendelte, hogy a tartományokban is hét napig tartsák a lulávot a Templom emlékére, és azt is elrendelte, hogy az új termésből ne lehessen enni a lengetés napján.
13. Ha az ünnep első napja szombatra esik, az emberek mind elhosszabbítják a lulávjaikat a zsinagógába pénteken. A következő nap korán felkelnek, és mindegyik felismeri a sajátját, és elveszi, mert a bölcsek azt mondták: „az ünnep első napján nem lehet a kötelezettséget más lulávjával teljesíteni.” De az ünnep többi napján a másik lulávjával is teljesíthető a kötelezettség.
14. Rabbi Joszi azt mondja: ha az ünnep első napja szombatra esik, és valaki elfelejti, és kiviszi a lulávját a közterületre, nem felelős, mert vallásos cselekvés hatására vitte ki.

15. Egy nő átveheti a lulávot a fiától vagy a férjétől, és visszateheti a vízbe szombaton. Rabbi Jehuda azt mondja: szombaton visszatehetik a vízbe, ünnepnapon hozzáadhatnak vizet, és az ünnep köztes napjain cserélhetik a vizet is. Egy kiskorú, aki tudja, hogyan kell lengetni a lulávot, köteles a lulávra.

4. fejezet

1. A luláv és az árává micvája hat vagy hét napra szól; a Hálél és az öröm nyolc napra; a szukka és a vízáldozat hét napra; a fuvola öt vagy hat napra.
2. „A luláv hét napig.” Hogyan? Ha az ünnep első napja szombatra esett, a lulávot hét napig vették kézbe; más napokon hat napig.
3. „Az árává hét napig.” Hogyan? Ha az árává rituáléjának hetedik napja szombatra esett, akkor hét napig tartott; ha más napra esett, akkor csak hat napig.
4. Hogyan hajtották végre a luláv micváját? Ha az ünnep első napja szombatra esett, a lulávokat a Templomhegyre hozták, és a szolgák átvették őket, és a portikó tetejére rendezték, míg az idősek a sajátjaikat a kamrába tették. És megtanították az embereket mondani: „Aki az én lulávomat a kezébe veszi, legyen az övé ajándékként.” Másnap korán felkeltek, elmentek [a Templomhegyre], és a szolgák ledobták nekik [a lulávokat], és versengve próbálták megszerezni őket, így előfordult, hogy megütötték egymást. Amikor a bíróság látta, hogy veszélyes helyzet alakult ki, elrendelték, hogy mindenki otthon vegye kézbe a lulávját.
5. Hogyan hajtották végre az árává micváját? Volt egy hely Jeruzsálem alatt, amit Móca-nak hívtak. Oda mentek le, és hosszú áravágakat gyűjtöttek, majd visszajöttek, és a oltár oldalához támasztották őket, a tetejük az oltár fölé hajlott. Ekkor egy tekiát (hosszú fúvást), egy teruát (szaggyalag fúvást) és megint egy tekiát fújtak. Minden nap

egyszer körbejárták az oltárt, mondván: „Ó, Uram, szabadíts meg, Ó, Uram, adj sikert” (Zsoltárok 118). Rabbi Jehuda azt mondja: „Áni v'hó, ments meg minket.” Azon a napon hétszer járták körbe az oltárt. Amikor távoztak, mit mondtak? „Ó, oltár, szépség neked! Ó, oltár, szépség neked!” Rabbi Eliezer azt mondta: [így mondták]: „Az Örökkévalónak és neked, ó oltár, az Örökkévalónak és neked, ó oltár.”

6. Ahogyan hétköznap csinálták, úgy szombaton is, kivéve, hogy szombat előestéjén gyűjtötték össze őket, és aranymedencékbe tették, hogy ne hervadjanak el. Rabbi Johanan ben Beroka azt mondja: pálmaágakat hoztak, és azokat az oltár oldalán a földhöz verték, és azt a napot „a pálmaágak verésének napjának” nevezték.
7. Közvetlenül az árvák (vagy pálmaágak) verése után a gyerekek kibontották lulávjaikat, és megették etrogjaikat.
8. A Hálél és az öröm mind a nyolc napon kötelező: Hogyan? Ez azt tanítja, hogy az ember köteles a Hálélra, az örömrre és az ünnep tiszteletére az utolsó napon, ugyanúgy, mint az ünnep összes többi napján. A szukka hét napig tart. Hogyan? Amikor befejezte az étkezést [a hetedik napon], nem szabad lebontani a szukkát, de a tartalmát el kell távolítani minchától kezdve az utolsó nap tiszteletére.
9. Hogyan történt a vízáldozat? Egy három log befogadására alkalmas aranyflakont megtöltöttek a Siloá forrás vizével. Amikor megérkeztek a vízkapuhoz, egy tekiát (hosszú fúvást), egy teruát (szaggatott fúvást) és ismét egy tekiát fújtak. [A pap] felment az oltár rámpáján, és balra fordult, ahol két ezüsttál volt. Rabbi Jehuda azt mondja: azok vakolatból készültek [de úgy néztek ki, mint az ezüst], mert a bor miatt sötétedtek el. Mindegyiküknek volt egy lyuka, mint egy keskeny orr, az egyik szélesebb volt, a másik keskenyebb, hogy egyszerre ürüljenek ki. A nyugati víznek volt fenntartva, a keleti a

bornak. Ha a víz flakonját a bor táljába öntötte, vagy a bort a víz táljába, teljesítette a kötelességét. Rabbi Jehuda azt mondja: egy loggal hajtották végre a vízáldozatot mind a nyolc napig. A papnak, aki az áldozatot végezte, azt mondták: „Emeld fel a kezéd”, mert egyszer egy ember a vizet a lábára öntötte, és az emberek mind etrogjaikkal dobálták meg.

10. Ahogyan hétköznapi csinalták, úgy szombaton is, kivéve, hogy szombat előestéjén egy nem-szentelt aranyhordót töltöttek meg a Siloah forrás vizével, és azt a kamrában helyezték el. Ha kiömlött vagy felfedődött, újra megtöltötték a medencéből, mert a bor vagy a víz, amely felfedődött, érvénytelen az oltár számára.

5. fejezet

1. A fuvola öt vagy hat napig tartott. Ez a Bét Hásoévá (a vízmerítés helye) fuvolájára vonatkozik, amely nem írja felül a szombatot vagy az ünnepnapot. Azt mondták: aki nem látta a Szimchát Bét Hásoévát, az soha nem látott igazi örömet életében.
2. A Szukkot első ünnepnapjának végén lementek a Nők Udvarába (Ezrat Násim), és ott nagy eseményt tartottak. Arany gyertyatartók voltak ott, mindegyiken négy aranytál, és mindegyikhez négy létra tartozott, valamint négy fiatal pap, akik száz húsz log olajat tartalmazó korsókat vittek a tálakba.
3. A papok elhasznált nadrágjaiból és öveiből készítettek kanócokat, és ezekkel gyújtották meg a lámpákat. Jeruzsálem egyetlen udvara sem maradt megvilágítatlanul a Bét Hásoévá fényétől.
4. Egyes és jó cselekedetű férfiak táncoltak előttük fáklyákkal a kezükben, és dalokat és dicséreteket énekeltek. A lévíták számtalan hárfával, lírával, cintányérral, trombitákkal és egyéb hangszerekkel álltak azon a tizenöt lépcsőn, amely az Izraeliták Udvarából a Nők Udvarába vezetett, megfelelően a Zsoltárok tizenöt „fölmenei

énekének”, és ezekkel a lépcsőkön állva zenéltek és énekeltek. Két pap állt a felső kapunál, amely az Izraeliták Udvarából a Nők Udvarába vezet, két trombitával a kezükben. Amikor megszólalt a kakas, egy tekiát (hosszú fúvást), egy teruát (szaggatott hangot) és ismét egy tekiát fújtak. Amikor a tizedik lépcsőfokhoz értek, egy tekiát, egy teruát és ismét egy tekiát fújtak. Amikor elérték a Nők Udvarát, egy tekiát, egy teruát és ismét egy tekiát fújtak. Fújták a trombitákat, és haladtak tovább, amíg el nem érték a kaput, amely kelet felé vezet. Amikor elérték a keletre nyíló kaput, arccal kelet felé fordultak, majd nyugat felé, és azt mondták: „Őseink, akik itt álltak, hátukkal voltak az Örökkévaló temploma felé, és arcukkal kelet felé néztek, és a napot imádták kelet felé, de mi az Örökkévalóra tekintünk.” Rabbi Jehuda azt mondta: megismételték [az utolsó szavakat] és azt mondták: „Az Örökkévalóéi vagyunk, és az Örökkévalóra tekintünk.”

5. Soha nem volt kevesebb, mint huszonegy kürtfúvás a Templomban, és soha nem volt több, mint negyvennyolc. Minden nap huszonegy kürtfúvás volt a Templomban: három a kapuk nyitásakor, kilenc a reggeli tamid áldozatnál, és kilenc az esti tamid áldozatnál. A muszáf áldozatoknál még kilencet adtak hozzá. Szombat előestéjén további hatot: hármát a nép figyelmeztetésére, hogy hagyja abba a munkát, és hármát a szent és a profán megkülönböztetésére. A Szukkot köztes napjainak szombat előestéjén összesen negyvennyolc kürtfúvás volt: három a kapuk nyitásakor, három a felső kapunál, három az alsó kapunál, három a vízmerítésnél, három az oltárnál, kilenc a napi reggeli áldozatnál, kilenc a napi esti áldozatnál, kilenc a muszáf áldozatoknál, három a nép figyelmeztetésére, hogy hagyja abba a munkát, és három a szent és a profán megkülönböztetésére.
6. Szukkot első ünnepnapján tizenhárom bika, két kos és egy kecskebak volt. A tizennégy bárány a másik nyolc papságot illette. Az első napon hat [papság] kettőt áldozott, a maradék [kettő] egyet-egyet. A

második napon öt kettőt áldozott, a maradék [négy] egyet-egyet. A harmadik napon négy kettőt áldozott, a maradék [hat] egyet-egyet. A negyedik napon három kettőt áldozott, a maradék [nyolc] egyet-egyet. Az ötödik napon kettő kettőt áldozott, a maradék [tíz] egyet-egyet. A hatodik napon egy kettőt áldozott, a maradék [tizenkettő] egyet-egyet. A hetedik napon mindannyian egyenlők voltak. A nyolcadik napon újra sorsot húztak, ahogyan más ünnepeken. Azt mondták: az a [papság], amelyik bikákat áldozott egy napon, ne áldozzon bikákat a következő napon, hanem sorban forogjanak.

7. Az év három időszakában minden papság egyenlően osztozott az ünnepi áldozatokban és a színkenyér elosztásában. Sávuotkor azt mondták a papnak: „Itt van neked macesz, itt van neked kovászos kenyér.” Az a papság, amelynek szolgálati ideje meghatározott volt [arra az ünnepre], áldozta a tamidot, a fogadalmi és önkéntes áldozatokat és minden más közösségi áldozatot; és mindet ők áldozták. Ha az ünnep szombathoz esett közel, akár előtte, akár utána, minden papság egyenlően osztozott a színkenyér elosztásában.
8. Ha egy nap közbeékelődött [szombat és ünnep] között, a szolgálatot végző papság tíz [kenyeret] vett, míg azok, akik maradtak, kettőt. Az év többi napján az érkező papság hat kenyeret vett, és a távozó papság hatot. Rabbi Jehuda azt mondta: az érkező papság hét kenyeret vett, és a távozó ötöt. Az érkező papság az északi oldalon osztotta el, és a távozó a déli oldalon. A Bilga szolgálat mindig a déli oldalon osztotta, gyűrűjüket rögzítették és fülkájukat elzárták.